

LA BANDERA REGIONAL

ALS
MÀRTIRS
DE LA
TRADICIÓ
R.I.P.

Touillot

Dia simbólich

El 10 de Mars, als meus ulls, té un simbolisme intensíssim. Simbol de coses passades ben hermoses; simbol de boniques coses presents; simbol de somrosades coses futures, que comencen a vesllumarse, entre clarors de naixensa, allà als confins dels horitzons.

Jo no sé si als demés els passa aquest estat meu psicológich. Jo no sé si al arribar aquesta íntima festa del ànima, que tant poch soroll fa externament als ulls del mon, senten els altres en sa imaginació y en son cor una extranya cosa, que'ls hi parla interiorment ab eloqüència sobirana.

Ab aquella eloqüència ab que'ls simbols parlen me parla á mi la festa del 10 de Mars y'm diu misteriosa però clarament unes coses molt gracioses, molt boniques, sobiranament gentils y alegradores.

**

—Recordat—me diu—de les llegendes innumbrables d'héroes que matant moriren per son Deu, per sa Patria y per son Rey. Reconstrueix en ton sí aquelles escenes sublimes, y veurás la bellesa de les virtuts d'aquella gent gloriosa.

Els surten abnegats de sa casa, deixant familia y comoditats, casa y parents, pera cambiarho ab la companyia dels soldats, les inquietuts del campament y l'amistat del fusell y de les boscuries. Y els sufriments els plouen á sobre, y la fam corse ses carns, y la pólvora ofega sa gorja y sa sanch vessa á torrents.

Y aquí triomfen gloriosament sobre'l contrari, amorrentlo sobre les desfetes de ignominioses derrotes; y allà son batuts per una onada d'enemichs, escrivint ab sanch virtuts heroiques, y comprant, á alt preu, á preu de vida, la immortalitat.

Y la sanch de tants de mártirs, també guanya victoria, porque es llevar fecondanta d'altres mártirs, d'héroes futurs.

**

Y nosaltres, que hem de ser aquests héroes y aquests mártirs, es necessari que'ns en fem dignes, saturantnos fins els ossos de patriotisme y de abnegació.

Estém, en bona fe, preparats materialment, en fleres arrengrades á punt de bàtrens. L'exércit está á punt, gentils els cossos y arrogant l'aire. Pero ¿respon á la nostra actitud gallarda l'estat del nostre esperit? ¿Portem á dintre l'héroic, disposat á coses grosses, y el martir, preparat á sacrificis, fins á sagnants sacrificis?

Que sia aixis, hem de procurar tots que no se'ns en vagi en paraules la nostra honoradesa, el nostre valor, la nostra abnegació. Que poguem dir ab els ulls als martirs, lo que deya Tobies com un jutge, pera son obrar sufert «Som els fills de Sants, y com á fills de Sants hem de portarnos». Som fills dels martirs, y com á fills de martirs hem de portarnos. ¡Som fills dels martirs!

**

Y sabeu en que estava concentrada tota la essencia del obrar dels nostres martirs? En sa enemistat acérrima ¡acérrima! con-

tra'l dinastisme : en son odi fervorós á la legalitat reyal.

Els programes no son les persones. Pero'ls programes encarnen en persones y dinasties de persones. Com la enveja es Llucifer, y la bondat Sant Francesch, totes les abominables idees dels enemichs del Tradicionalisme son els partits dinastichs. Perque ells encarnen el programa antirreligiós, no ab la cruesa dels ateus, que'ns ofereixen un blanch pera engegar els nostres trets y un enemich lleal ab qui lluitar, sinó ab la solapada hipocresia del traïdor que cubreix ses malifetes ab un mantell d'apariencies honrades. Perque ells encarnen el programa antipatriotich, ab son centralisme furiós, ab sa burocracia despótica ab l'assassinat de les personalitats regionals, que son lo únich viu que resta á Espanya. Perque ells encarnen el programa antimonarquich, ab hipócrites escrupols lliberaleschs, defensant, contra de les tradicionals Corts, el parlamentarisme car, estupit y suicida, que deshonra la Patria y esquilma al contribuyent.

Y perquè'ls partits dinastichs eren y son la concretació viable del programa antitradicional, ja que ells son els qui l'apliquen, perxó contra d'ells s'alçaven els nostres avis, y ara á trets per les montanyes, ara á les urnes per les Constituyents, sabien acorralarlos sens compassió, ó morir gloriosament, atravessats llurs cossos per les bales enverinades d'aquests partits detestables, d'aquestes colles dinastiques aborrides.

**

Peró, un dia de tanta festa, me sembla simbólich, intensament simbólich aquest any. El 10 de Mars, dia de remembrança de les lluites homériques dels nostres avis contra'l dinastisme, es, aquest any, també, el dia d'una nova lluita á Catalunya contra les mateixes coses alfonsines.

Perxó'm sembla que s'alçen de les santes tombes hont en pau reposen els fusellats als Tres Roures, els morts en la emigració, els caiguts á balassos, els assassinats per la espatlla; y llurs ombres sagrades se concentren en una sola venerable, augusta, que ens diu ab la bondat del pare y la seria amenaça del jutge :

—No es ab paraules cóm jutja Deu als homes. Com ab la boca abominéu, per sobre de tot, dels assessins nostres, ab els fets heu de confirmar aquestes santes promeses. Els qui foren nostres enemichs son avuy els vostres.

Alceu el cap sobre les miseries terrenals y miréu més alt dels mondanals negocis y de les propies conveniencies. Y si sou fills de Sants y descendents de martirs, siguen dignes com els fills de Tobies, dels vostres pares; no menjeu al mateix plat dels qui han expulsat del trono als nostres Reys y han enrunat la Patria. La sanch dels vostres avis está entre élls y vosaltres.

**

Farém, martirs, la obligació. Serém dignes de vosaltres. No tacarém ab actes sacrilechs la vostra festa. Y els vostres enemichs serán els nostres. Farém feconda la

vostra sanch, expulsant de Catalunya, com fills borts, als qui, al redós d'Isabel II, Alfons XII y Alfons XIII, han desterrat d'Espanya als nostres Capdills y ab ells el nostre sant Programa, que es nostre amor, que es nostre amor!

Era un caracter

A la memoria del malogrado
Antoni Cortés, President de la
Joventut Carlista de Manresa:
† 12 en Febrer de 1907.

Era la nit de Sant Jaume del 1905, nit que he recordat mil vostres, al recordar a l'Antoni Cortés.

Invitat per la Junta de la Joventut Carlina de Manresa pera pendre part en la vetllada en honor del Príncep D. Jaume, vaig anar a la vella ciutat en companyia de un amich, afanyosos de donar un abras als valents joves carlins de Manresa.

Després de la solemne vetllada—la una y mitja de la nit—en Cortés va durme a sa casa a dormir, pera acompanyarme l'endemá a la estació, de retorn a Barcelona.

He dit a dormir, y he dit malament. ¡Dormir plá! Feya anys que no'ns havíem vist y teníem molt que parlar y la feyna era llarga.

En aquell terrat de sa casa, sota un cel estrellat d'encants maravellosos, al remor de l'aigua de la Acequia, varem garlar hores y més hores; éll escoltant histories passades que no sabia encara, jo admirant la seva activitat, la seva perseverancia, la seva intransigencia, els seus plans de lluytes futures... Tenia en Cortés el cor prou gran y prou ardent y prou incorruptible per guardarhi el foch sagrat de la Causa Santa.

Y allí, entre testos de flors, ara assentats, ara passejant del un cap al altre de la galeria, vaig gosar infinitament sentintlo.

La seva parla, a voltes llastimera porque hauria volgut mes acció decisiva en nostra organizació, altres voltes altiva al impuls d'un entusiasme que li sortia pels ulls y li tornava les mans un xich tremoloses, era sempre enèrgica, ferma, moguda constantment per una voluntat de ferro, pel seu entusiasme y la seva fè en els principis del Credo tradicionalista.

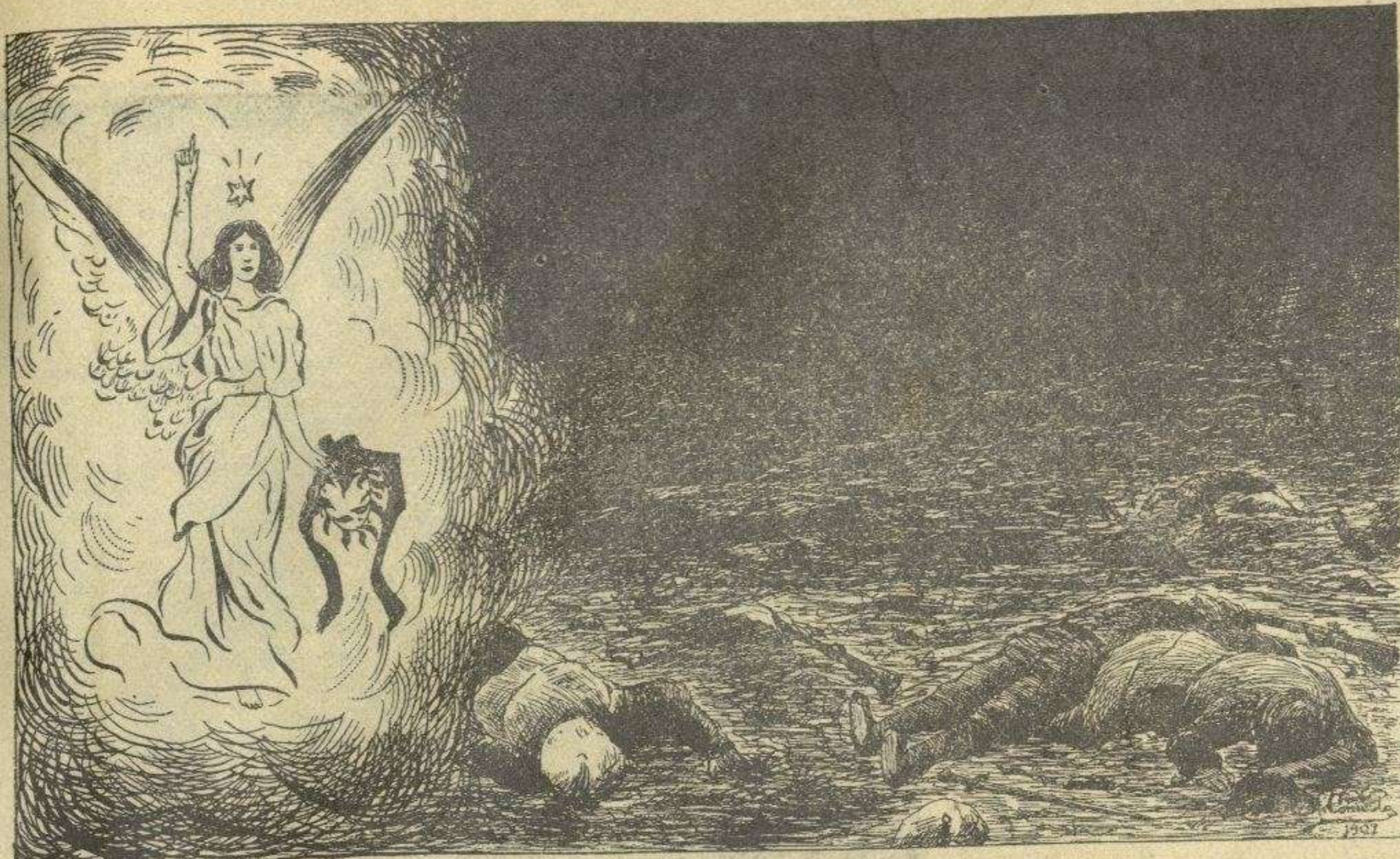
Era intransigent per convicció, per essencia. Creya ab el triomf de la Causa ab la mateixa certesa que creya ab la mort. Ell s'havia trasat una linia de conducta y la seguia ab fermeza incomparable. Pera ell no hi havia marrades a seguir; ell hauria anat pel cami mes recte sense por de trencarse'l coll.

¡Quantes y quines confessions va ferme! Jo llegia en el seu cor com en un llibre obert, y aquella lectura m'encizava, absorbia tot el meu ser; me venien ganes d'abrassarlo y estrenyer en mot pit a un tant noble y tant lleal soldat d'una Causa per quina s'hauria sacrificat en aquell mateix moment ab tot el deliri d'un cor sedent de sacrificis.

—Benehida mil voltes la Causa que conta ab soldats aixis—me deya jo sense perdre un fil de la narració dels seus plans y dels seus somnis.

—Aquest home es un caracter—pensava jo entre mi.

Per sobre Quartel del Carme va comensá a clarejarse'l cel, y quiscun pardal, entaforat per aquelles velles parets, comensá a xarrotejar saludant al nou dia.

AL CEL LOS TROVAREM

—¿Qué fem? ¿No hem de dormir gota?—va dirme de repent, com si li sabés greu de haver-me tingut entretingut tantes hores.

Efectivament, les hores havien passat sense adonarmen. ¡Y quines hores! No les olvidaré may.

Dues ne faltaven encare pera la sortida del tren. Va obligarme en Cortés a que'm tirés sobre'l llit, pero ¿dormir? ni mica. No més vaya a n'en Cortés, el tenia davant dels ulls per més aclucats que fossin. Pensava ab ell; ab aquell home que havia fet del Carlisme una segona religió, per la que hauria dat, nó una, sinó mil vides si mil n'hagués tingudes..

Recordemnos d'ell. Recordemnos d'aquellsant cristiá, d'aquell *gran caracter*, y oferimli una oració com a testimoni de lo molt que l'estimavem.

R.

El prech d'el Rey

Arribant el 10 de Mars
festa dels mártirs d'Espanya,
Sant Pere, el porter d'el Cel,
crida un ángel dels qu'ell mana,
y un cop el té al seu davant
li diu aquestes paraules:

—Angelet; fesme el favor
d'arreglar-me un poch la barba,
y semblará que m'he tret
dos cents anys dels molts que'm balden.
Després, quan estigues llest,
donarás una mirada

al meu trajo solemniat,
y si acás hi veus cap taca
la treus. —¿Y aixó?—l'àngel diu—
¿Qué vé cap festa granada?—

—Mira: hem entrat en el Mars
y el dia deu es festassa.
Ho sé desde fa uns quants anys.

En fetxa tant senyalada,
de la terra pujarán
les oracions á remades
y jo, que tinch la missió
de rébrerles y entregarles
al Pare Etern, vull anar
ab el trajo de gran gala,
y juntar també els meus prechs
ab els que venen d'Espanya.—

—¿D'Espanya, son?—

—Si, angelet.—

Ay, jo bonament pensava

qu'en aquell trosset de mon
eren poch els que resaven,
y que per xó el Pare Etern
tot sovint els castigava,
donantlos governs dolents,
com á Egipte els doná plagues!—

—Ja veurás. Els espanyols,
pro espanyols de pura rassa,
aymants de Deu, y del Dret,
y de les tradicions patries,
aquests no han parat jamay
d'enviar al Cel llurs pregaries.

Pro hi han altres espanyols,
els de sanch adulterada,
que han cregut mes convenient
dar culte á coses mundanes,
y aquestos, que son els més,
governen ab males manyes.

Son l'instrument de que's val
Deu, perque els bons d'Espanya
no tanquin jamay els ulls,
y conservin la fe santa,
y els mirin ab precaució,
y s'apartin de llurs grapes —

Durant aquest parlament
l'àngel li na arreglat la barba,
deixantlo com un minyó
de la primera volada.

Molts lectors s'estranyarán
de que un ángel aixó fassa;
pro els haig de dir qu'en el Cel
no hi entren barbers ni *raspes*.
des que l'octau manament
obliga á dir vritats clares.

El dia tant esperat
pel vell porter, ja arribaba.
Era encar molt demati,
tot just brillava l'aubada,
y assentat en el portal
el bon Sant Pere resava.

Tot de sobte, veu pujar
una oració hermosa, blanca,
llensant un perfum d'incéns
que al vellet reviscolava.
—¿D'hont vens?—Sant Pere li diu,
xamosament deturantla.

—Vinch de Venecia, senyor.
Surto del cor d'un Monarca
que m'ha aixecat vers al Cel
tot llensant ardentes llagrimes,
y soch pels braus defensors
d'una Causa tres cops santa,
qu'es la de Deu, Patria y Rey.—
Joyós Sant Pere la abraça
y—Entra—li diu dolsament

—¡La primera! T'esperava.
Acostat als peus de Deu
y, si no't trova cap taca,
satisfet podrá quedar
aquell tant virtuós Monarca.
Dintre molt poch, Cel endins
entrará un mártir d'Espanya.—

PAU GARROFA.

¿Qué defensaren?

Sens ficar els ulls en terra, ni entretenirse en mirar els fruyts que poden conquerirse, sino enlayrantlos al cel, renunciant tot benestar, sacrificant les afeccions humanes de son cor, vessant la sanch y fent oferiment de tota sa existencia, se llensaren á la lluyta pera donar compliment al deber que'ls dictava la conciencia; y aixoplugats sots la bandera de Deu, Patria y Rey, lluytaren y moriren, siguent sos llorers, lo fossar; y pels que restaren ab vida, el desterro pels uns, la presó pels altres, la pobresa per tots.

Gran, molt gran ha d'esser un ideal que arriba á acoblar als homes, una, dos, tres y les vegades que siga precis, per repetir lo que la experiencia ha demostrat palpablement qu'es sacrifici dolorós, amargantat algunes voltes pel desengany y la ingratitude.

En efecte, ni la miseria, ni el dolor, ni la traició, ni el desengany, ni totes les contrarietats que poden assolirse en el mon, domen ni torcen la voluntat ferma de aquests homes, disposts sempre, en acabant un sacrifici, á comensarne un altre, sempre abraçats á sa ay-mada Bandera, quin amor, arrelat en llurs cors, no fineix fins á l'hora darrera, aquella en que l'ànima va á donar compte á son Criador.

L'amor á Deu, el fervor eminentment religiós que nodreix son esperit, fecundisa altre amor envers la Patria que'ls veijé naixer; y ab els dos, ajunten un tercer amor que ve á esser la llassada que uneix á tots sots la veu reyal del Pare...

¿Qué defensaren, donchs, els mártirs de les tradicions patries? A Deu, ses creencies religioses, sa llar, son terror. L'acatament á Deu, el benestar, l'engrandiment de la Patria y l'autoritat humana, ferma, robusta, justiciera que, prestant vasallatje á Deu, governés segons ses lleys santes, respectant y acreixent les bones costums, privilegis y llibertats conquerides pels pobles. May alçant el fuet del dèspota, sino ab l'amor de un Pare justicier, pero enérgich.

Aixó defensaren y per son triomf lluytaren y moriren. La sava que deixaren ha sigut fecunda. Estiguém promptes á lluytar y morir també, per defensar la Bandera Santa per quina ells sapigueren morir.

JOSEPH FONT Y FARGAS.

Entrada de Vich

(Popular)

Mireu Don Rafel Tristany
quina se'n ha pensada
d'anarsen á cap á Vich
si li'n darán entrada.

Resposta:

¡Ay Mare del Bon Succés
siau la nostra Advocada.

El dia vuit de Janer
á les nou de la vesprada,

¡GLORIA Y HONOR ALS MOREN PER LA PATRIA!

els voluntaris del Rey
ja n'assalten la muralla.

¡Ay mare...!

El «quien vive» els han cridat,
resposta no'ls han tornada;
han agafat el retén,
que descuidat potsé estava.

¡Ay mare...!

¡Visca Deu, la Patria y'l Rey!
fervorosament cridaven.
Ab el toch de Somatent,
la ciutat s'ha alborotada.

¡Ay mare...!

Els carlins son dintre Vich.
¡Soldats, agafeu les armes!
¡Trenta sis hores de foch!
La ciutat s'es espantada.

¡Ay mare...!

Els que al carré han quedat morts
al Cel tinguin la posada!
La tropa n'ha agafat pó
y á la plassa s'es tancada.

¡Ay mare...!

Els carlins son tant valents,
que'n furaden per les cases.
¡Qui es capaç d'esplicar
quan sortien a la plassa!

¡Ay mare...!

Entremitj d'espant y plors,
homes y dones cridaven:
—Minyons, rendiuse per Deu,
que'ns fareu cremar les cases!

¡Ay mare...!

El senyor Governador
ha tocat la retirada,
abandonant la ciutat
que li estava encomanada.

¡Ay mare...!

Veyentse els soldats perduts,
bandera blanca han posada,
cridant «la vida per Deu»
que ha sigut promte otorgada.

¡Ay mare...!

Los en prenen els fusells,
també'ls canons de rodada.
A les vuit del dia deu
queden amos de la [plassa.

¡Ay mare...!

¡Carlins! Dèu gracies á Deu
per la victoria alcançada,
que ab un dia y dues nits
la ciutat haveu guanyada

¡Ay mare...!

¡Oh noble ciutat de Vich,
per tant temps esclavisada!
Ara els carlins han vingut
y la llibertat t'han dada.

¡Ay Mare del Bon Succés,
siau la nostra Advocada!

Per la copia,
MANEL.

Els carlins, les eleccions y La Bandera Regional

Carlins de Barcelona: Per l'honor de la Comunitió á que perteneixém, per Catalunya, y per lo que vos diré més avall, votéu tots y votéu integra, respectivament, les següents candidatures:

CANDIDATURES DE SOLIDARITAT

BARCELONA

Districte segón

RAMÓN ALBÓ Y MARTI, Advocat

SANTIAGO GUBERN, Advocat

DENIS MILLÁN, comerciant

BONAVENTURA M. PLAÇA, Propietari agricultor

Districte tercer

LLUÍS ARGEMÍ, Advocat

AGUSTÍ NOGUÉS Y ROVIRA, Obrer fundidor

BALDOMER TONA Y XIBERTA, Advocat.

Carlins y demás gent catòlica de Barcelona: Votéu sense cap escrúpol les candidatures de Solidaritat. Els catòlics que no ho fassin aixís, que s'abstinguin, *de fet* donen un vot als que 'ns assassinaven á la Granvia, no fa gaires setmanes. Entre'ls que respecten les nostres creencies y 'ns reconeixen el dret de manifestarles públicament, y'ls lerrouxistes que'ns el neguen á trets de revolver, la elecció no es duptosa. Y votar, tenint vot, als solidaris, es tant com donar un vot á n'en Lerroux y ademés fa un peccat molt grave.

La Bandera Regional ha dit prou la necessitat que tenim d'anar á les eleccions. Volém refermarho ab textos ben autorisats.

Deya *El Correo Español*, en 31 del passat Janer:

«En el próximo mes de Marzo se renovarán las Corporaciones provinciales. Nuestro Augusto Jefe ha asegurado más de una vez, con la elocuencia que le caracteriza, la necesidad en que nos encontramos de llevar al Municipio y á la provincia nuestra representación, para estar á la mira de los intereses que se gestionan en dichas Corporaciones...

Nuestro Augusto Jefe, en documento admirable, calificó muy bien las elecciones, diciendo que las de diputados á Cortes tienen carácter político, y las provinciales y municipales carácter administrativo, lo cual da una idea completa del interés que entrañan unas y otras.

El campo de batalla es muy dilatado y para que no se malogren los esfuerzos individuales y colectivo, lo primero que se nos impone es la disciplina. La cuestión para nosotros es de obediencia á nuestros deberes, y siendo así bien puede decirse que no hay cuestión.

A trabajar, pues, en la medida de lo que á todos nos sea posible; y si más satisfacciones no lográramos que las que resultan del deber cumplido, ellas bastarían á dignificarnos y elevarnos ante nuestro propio concepto.»

¿Se pot votar á un solidari no catòlich?

La Bandera Regional ha parlat prou clar també sobre aquesta qüestió, pero vol que parlin veus més autorisades.

Diu el Rnt. Alcover, Vicari general y Canonge Magistral de Mallorca:

«...Ara bé, si's pot figurar á una oficina y centre, si's pot formar part d'una societat industrial ó comercial amb gent heterodocsa per conveniencias y negocis temporals, ¿no's pot formar una lliga política, un'entitat política per defensar la Pátria?»

Primerament s'ha de suposar y recordar la doctrina, tan debatuda l'any passat y *prácticament certa*, de qu'es licit, entre dos mals inevitables, escullir el menor. Axó es una cosa que'l bon sentit ho ha ensenyat sempre y hu ha practicat tothom; fins y tot els qui en principi ho negaven y condemnaven com á norma política, prácticament en llurs coses ho feyen y hu observaven, sens adonarse'n, axí ho hem de creure, de llur contradicció.

Segonament, la Solidaritat, ademés de la *votació directa*, en portará un'altra d'*indirecta*, es á dir que, votant jo, per eczemple, un republicá aquí, els republicans votarán un catòlich á un altre districte.

P'els catòlics, ¿es convenient la Solidaritat? Hem de suposar que l'acció catòlica en política, si vol esser práctica y humana y eficaç, no

s'ha de contentar en proclamar els principis catòlics, com ho hem fet casi sempre exclusivament fins avuy,—y axó es estada una de les equivocacions més grosses de la política catòlica espanyola,—sino que s'ha d'interessar activament, intensament per tots els problemes administratius, econòmichs y socials. Son y serán pochs sempre els qui s'entussiasmen només amb idees relligioses, y aquets metexos podrá esser que fassen una política detestable, amb la més sana intenció del món, axó si, per no entendre gota la política, per ignorar absolutament lo que duen entre mans, per no esser cridats de Deu per aquexes coses. Y no es gens dubtós que n'hi ha hagudes de persones dins Espanya qu'han influít poderosissimament demunt la política catòlica, que en part l'han manetjada y dirigida, y per no esser polítichs de debó, ni tenir ull polítich de bon de veres, per més que's figuraven esserho polítichs y tenirne d'ull polítich, no n'han tallat tros, no han duyt més que conflictes y desgavell, han resultat unes calamitats per la santa causa que amb la millor intenció del món servien y amb tota llur ánima volien fer triuñar.

No hi ha qu'oblidar may que'l poble, la generalitat de la gent, en definitiva, será sempre del qui li defensi y li sostenguí'ls interessos materials.

Hi ha grans ventatges pels catòlics d'exercir l'acció política y social, federats amb nom patriòlich, com son:

a) Portar gran ponderació catòlica dins un moviment com el catalanista, que, segóns totes les probabilitats, arribará á triuñar. Aqueixa ponderació la prova la rahó y l'esperiencia diaria.

b) Se fa simpátich el catolicisme porque'l veuhen treballar en les coses temporals per millorarles, de manera que solidariament li poden atribuir lo efecte obtingut.

c) El mateix contacte ab altra gent fa perdre'l rezel, infundat, pero reyal, qu'aqueixa tenia dels catòlics. Veyeu lo qu'ha succehit aquí ab els carlins, que, ab motiu de formar part de la Solidaritat, han cobrades y guanyades moltes de simpaties, y perdudes moltes, moltíssimes d'antipaties. Molts que no'ls hi podien veure ni pintats, ara'ls hi miren ab bon ull y fins y tot han aplaudida llur bandera pels carrers de Barcelona.

d) S'eduquen els contraris, fentlos més tolerants. Ho prova l'experiencia; els mateixos republicans solidaris han protestat dels insults inferits an els catòlics, y son evidentment més respetuosos que'ls lerrouxistes.

e) Els catòlics s'eduquen políticament á si mateixos, prenent part en l'acció política amb persones d'indubtable talent polítich.

f) La mateixa propaganda purament catòlica may era estada més fácil que en temps de la Solidaritat. També ho diu clarament l'experiencia

g) Si no volem tancar els ulls á la realitat, y fora d'un miracle, tothom veu acostarse un temps de reconquesta social pel catolicisme; per lo tant ens hem d'educar per aquesta lluyta pacífica de fets humans. La Solidaritat es un medi aptíssim, de primera, com cap altre, per aixó...

¿Debém votar á un catòlich dinástich?

També en varem parlar ben clarament la passada setmana. Pero pera que's vegi que LA BANDERA REGIONAL te un criteri *absolutament* conforme ab el criteri de la Comissió Tradicionalista, farém parlar textos, ben vius y ben tendres. Ademés, tots vostés recordarán prou la prohibició de don Carles d'aliarse ab

els catòlics alfonsis, a València, no fa gaire temps.

Don Lluís Argemí, ab abundosa eloquència, y el senyor Fortuny, ben clarament, varen demostrar diumenge al Cercle Tradicionalista que políticament l'unió ab aqueixa gent es il·licita, ben il·licita.

En Roma, en el grandios mitin del Nou Retiro, entre'ls aplausos delirants de republicans, catalanistes y carlins, deya: En Maura es el més terrible y el més viu de tots els polítics centralistes. Ell, ab el seu lliberalisme, vol cassar als elements d'ordre de la esquerra y ab el seu catolicisme pretén penjar la llufa als de la dreta; pero no ha de lograrho, porque tots plegats ja som prou grans y la llana del clatell la tenim ben fora.»

Y es veritat. En Maura es el prototipu del catòlic lliberal, d'aquells que, segons Pius IX, son més dolents que'ls de la Commune.»

Vegin ara lo que'n diu, sobres aixó, el benemèrit Quefe Regional del Regne de València:

JEFATURA REGIONAL VALENCIANA

Elecciones

«Se aproximan las elecciones provinciales y encarezco a los carlistas de la región que, a toda costa, procuren el triunfo de nuestros correligionarios allí donde se presenten, y en todos los distritos la derrota de los dinásticos, liberales conservadores y católico-liberales, todos ellos imitadores de Lucifer y peores que los monstruos de la Commune; pues si los liberales avanzados apadrinaron el proyecto de ley de Asociaciones, los conservadores mantienen la real real orden del conde de Romanones sobre el matrimonio civil, se entienden para todo con los liberales, y hasta les procura unidad y jefatura para, con el turno pacífico, perpetrar más sólidamente la ruina de la Religión y de la Patria.

Valencia 23 de Febrero de 1907.—Manuel Polo y Peyrolón.»

Ara que han sentit al ilustre senyor Polo, escoltin al insigne Bolaños, qui parla com un llibre en *El Correo Español*.

«Luchando los carlistas con los Gobiernos liberales cuando han querido atropellar la Religión ó mermar los derechos que la Constitución le concede, hemos sufrido denuncias, persecuciones y cárceles... En cambio ni se ha visto ni se recuerda jamás el caso de un mestizo que por defender la Religión haya sido procesado ni encarcelado.

Y es que los infelices defienden la Religión cuando no hay peligro, cuando es cómodo y lucido, y hasta provechoso, hacerlo; pero en oliendo a chamusquina, en barruntando el riesgo, se meten en su casita, atrancan su puerta, se cosen la boquita para que no les entren moscas y truene por donde quiera. Y ya sería hora de que, en nombre de la Iglesia, se recordase a estos caballeros tímidos la moraleja de la fábula *Los dos amigos y el oso*, que concluye con los siguientes sustanciosos versos:

«No te fies de la persona,
que si te ve en peligro te abandona.»

Por conservar lo que hay de Religión en España, combatimos nosotros decididamente y a cara descubierta la alcaldada que hizo el Patrimonio regio en la Granja, suprimiendo de repente, sin previo aviso (a lo Carlos III con los jesuitas), una parroquia en La Granja.

Por detener los avances del librecultismo, hemos gritado contra el propósito nefando de hacer capillas protestantes en El Pardo y aun en Madrid, propósito que por más que lo nieguen ahora avergonzados, ha existido, ¡vaya si ha existido! En estos avances modernistas

hay que seguir la respetable opinión del boticario del cuento, que cuando oía contar algo bueno de ciertos personajes, contestaba:—¡No será tanto! ¡No será tanto!—Y cuando oía algo malo, exclamaba lleno de convicción:—¡Como si lo viera! ¡Como si lo viera!

Por contrarrestar las maniobras liberales radicales sobre la ley de Asociaciones, censuramos aquellas palabras augustas dirigidas a Dávila, según contó *La Correspondencia*:—*¡Ojalá te aprueben las Cortes el proyecto de tan buena voluntad como yo lo firmo!*—Por la misma razón atacamos la alianza inglesa, y finalmente hemos atacado y estamos atacando todavía a Maura por haber prestado a la Iglesia española el flaco servicio de rehacer el aborrecido y excomulgado partido liberal.

Y es lo bueno, que los mismos que si se trata de carlistas no quieren *jefes laicos*, van a parar de bruces en Maura, que tiene tanto de Sacerdote ó de Obispo como yo de chino, y por añadidura es el hombre «del derecho público laico», es decir, *laico* por partida doble en su persona y en sus doctrinas y procedimientos.»

¿Y als homes del dret públich laich, y als quins afirmen ó admeten que *la conciencia no delinqueix*, hem de donarlos cap vot? No, y mil voltes no.

Si ho fessim, els martirs de la Tradició s'alsarien de ses tombes y'ns demanarien compte de la nostra boija conducta.

Els dinástics, els alfonsis d'avuy, son de la mateixa casta dels que'ns llensaren a la guerra civil quan corrien perill les seves vides y les seves hisendes, procedents la majoria d'elles de aquell gran robó dels bens dels frares. Son els mateixos que, al ferse la Restauració, varen treurens els fusells de les mans y encara ens varen dir ximplers... ¡després d'haverlos salvat la vida y'ls diners!

No, ab ells no hi volém res. No ho vol el R., ni ho volen els quefes ligitims, ni ho vol cap bon carli si no vol ensemps abofetejar les calaveres dels nostres Martirs.

Per respecte y veneració als Martirs que avuy commemorém, prometém no tenir tractes ab els causants de la ruina d'Espanya, ab els que son l'únich obstacle al triomf del Tradicionalisme d'Espanya.

POLITIQUES

S'assegura que en Melquiades Alvarez no presentarà la seva candidatura per Asturias, sino pel districte de Alt Aragó, que fins ara ha representat el Sr. Camo.

Aquest se presta a apoyar al Sr. Alvarez, gracies a les gestions que pera conseguirho ha realitzat el Sr. Moret.

¿Voleu prova més clara que l'Alvarez y en Moret están enamorats com un parell de ximplers?

L'Alvarez será ministre ab en Moret, no'n duptin. Pera no comprometes massa ab els seus correligionaris d'avuy, va excusar la seva assistència a la Assamblea de diputats y senadors celebrada dies endarrera a Madrid.

No vol comprometes massa.

Tél tall de cansalada prop del morro, y no es cosa de no plantarhi caixalada.

Y ja sab que en Maura no arribará al quinquenti.

El Correo Español ha publicat uns articles de l'*Eneas* combatent als mestissos y als dinástics que valen un Perú.

Ha deixat ben sentat que ab alfonsis no debém tenirhi tractes.

Son gent dolenta, y ademés, hipócrita.

Copiém de *El Diluvio*:

«La religión en sí es una de las manifestaciones humanas más respetables, puesto que constituye uno de los signos capitales que distinguen al hombre de las especies inferiores.»

¡*Mossen Peré, Mossen Peré!* Mes aviat s'atrapa un embustero que un coix.

Diu vosté, y diu veritat, que la Religió es una manifestació humana molt respectable, y vosté no la respecta may. Ens diu que la Religió constitueix un dels signes capitals que distingeixen al home de les especies inferiors, y no fa pas gaire que'ns digué que les religions eren un cercol de ferro que oprimia les intel·ligencies y'ns embrutia. ¿En qué quedém?

Y com que vosté, segons s'ha explicat moltes vegades, no'n professa cap, resulta que vosté no's distingeix de les *especies inferiors* (besties) sino en que aquestes tenen, en general, quatre potes y vosté no mes dues.

Y que a trapacer ningú el guanya.

Un periódich se queixa de que un policia va entrar en el despatx del quefe de Parada del tranvia de Sant Andreu «*sin anunciar quien era, ni solicitar permiso, ni guardando ninguna de las formas que más deben observar los que representan a la autoridad...*»

¿Per qué se'n queixa aquest periódich?

¿Ha vist may que *la pudó* demanés permís per entrar enlloch?

Ab motiu dels mitins celebrats en memoria de Giordano Bruno, s'han dit mil disbarats contra la Inquisició espanyola.

¿No sab en Lerroux que la Inquisició d'Espanya no va cometre cap excés fins que'ls liberals varen apoderarsen?

Sápiga, donchs, que'ls crims de la Inquisició no son altre cosa que *crims del liberalisme*.

Se parla molt de que en Maura presentarà, en les próximes eleccions, la seva candidatura per Barcelona.

No ho creyém. Lo que creyém, sí, es que ho ha fet correr, porque encara hi ha babaus aquí que creuen que suraria una candidatura de catòlics dinástics ab en Maura al devant.

Ja en parlarém un altre dia d'aixó.

En la Assamblea de diputats y senadors republicans, celebrada a Madrid, va parlar en Junoy y va dir, dirigintse a n'en Lerroux:

«Si tens la forsa, si tens el número, y la rahó t'acompanya... ¿qué t'importa acceptar la lluyta en condicions de pau y de dret, respectant el fallo del sufragi universal?»

Parlá en Salmerón y digné al final de son lluminós discurs: «En últim y definitiu resultat, la solució está en que decideixi'l vot públich... En les democracies no hi ha altra manera de resoldre les coses.»

Y tenen tota la rahó, en aixó, els dos prohoms republicans.

Imp. F. Badia, Doctor Dou, 14.—Barcelona

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

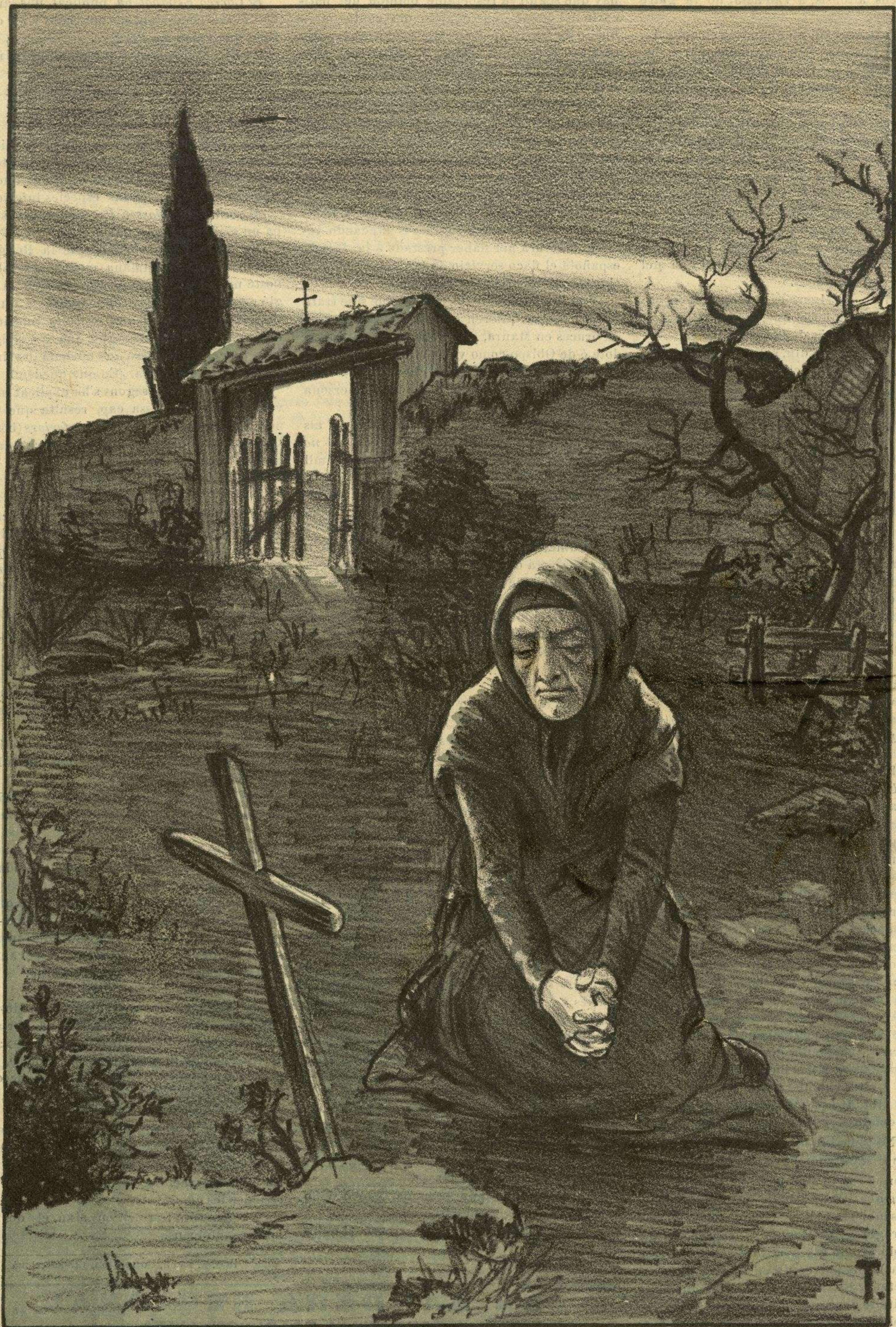
ADMINISTRACIÓ:

Carrer de Junqueras, 8, 1.er
Despatx: de 9 a 10 y de 7 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Número solt: 10 cts. Atrassat: 20 céts
Un any. . . 6 ptas. Mitj any. . . 3 ptas.

LA BANDERA REGIONAL

¡ Pobre mare! Un fill tenia,
y un fill al Rey va donar.

No deixa may, ni un sol día
de visitarlo al fossar.